DOMSTOLENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
30. april 2002 *

I sag C-181/01 P,

N., tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles (Belgien), ved avvocato G. Durazzo,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 13. februar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-2/00, N. mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 37, og II, s. 135), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. Macken, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. april 2001 har N. i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 13. februar 2001 af Retten i Første Instans i sag T-2/00, N. mod Kommissionen (Sml.Pers. I-A, s. 37, og II, s. 135, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten ikke gav N. medhold dels i dennes påstand om annullation af en kommissionsafgørelse, hvorved det afvistes at anerkende smitte af appellanten med human immundefekt virus (HIV) som en ulykke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 73 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) og i artikel 2 i Ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter »ulykkesordningen«), dels dennes påstand om betaling af erstatning for ikke-økonomisk skade.

De faktiske omstændigheder og tvistens forhistorie

2 De faktiske omstændigheder og tvistens forhistorie er angivet som følger i præmis 10 til 30 i den appellerede dom:

»10 Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Kommissionen, har ved skrivelse af 9. februar 1996 oplyst administrationen om, at nyligt foretagne kliniske undersøgelser havde vist, at han var blevet smittet med human immundefekt virus (HIV). Sagsøgeren havde bilagt denne skrivelse en ulykkesanmeldelse af 6. februar 1996 og en lægeattest fra læge Vandercam.

11 Idet sagsøgeren var af den opfattelse, at smitten af sagsøgeren skulle anses for at være en ulykke i ulykkeordningens artikel 2's forstand, anmodede sagsøgeren i denne skrivelse om, at bestemmelserne i vedtægtens artikel 73 blev anvendt på ham, og om 100 procents godtgørelse af behandlingsudgifter i medfør af artikel 10 i ulykkesordningen, eller indtil anerkendelsen af den ulykkesmæssige oprindelse af hans tilstand på grundlag af bestemmelserne i vedtægtens artikel 72, stk. 1, første afsnit, vedrørende særligt alvorlige sygdomme.

[...]

16 Ved afgørelse af 4. juni 1996 blev sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 72, stk. 1, indrømmet 100 procents godtgørelse af sine behandlingsudgifter.

17 Ved skrivelse af 17. juni 1996 oplyste chefen for kontoret IX.B.5 [Kommissionens 5. kontor »Syge- og ulykkesforsikring« i Direktorat B »Rettigheder og pligter« i Generaldirektoratet for »Personale og Administration« (GD IX)] sagsøgeren om, at han ikke kunne efterkomme sagsøgerens anmodning om anvendelse af vedtægtens artikel 73.

18 Den 29. august 1996 indgav sagsøgeren en klage over denne afgørelse.

19 Ved skrivelse af 7. november 1996 oplyste ansættelsesmyndigheden sagsøgeren om, at afgørelsen af 17. juni 1996 var annulleret [...] Det var heri ligeledes nævnt, at et forslag til afgørelse vedrørende en eventuel anerkendelse af den ulykkesmæssige oprindelse af den omhandlede begivenhed ville blive meddelt ham, og at klagen, som han havde indgivet, under disse omstændigheder var blevet uden genstand.

20 Et forslag til afgørelse, der afviste at betragte smitten af sagsøgeren med HIV som en ulykke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i vedtægtens artikel 73 og ulykkesordningen, blev fremsendt til sagsøgeren den 18. november 1996. Dette udkast var baseret på læge Dalems konklusioner af 18. oktober 1996.

[...]

22 Ved skrivelse af 10. januar 1997 anmodede sagsøgeren om, at sagen blev forelagt for lægeudvalget.

[...]

24 I lægeudvalgets rapport af 4. december 1998 anføres det bl.a.:

»Med hensyn til frivillige seksuelle forhold mellem voksne, der udøver en adfærd med en kendt risiko for overførsel af HIV, er to medlemmer af udvalget af den opfattelse, at selv om påførelsen af HIV-smitten muligvis er sket i forbindelse med, at et præservativ er gået i stykker under det passive seksuelle samkvem i februar 1995, kan denne smitte på det lægelige plan ikke betragtes som en "ulykke" af følgende grunde:

— En frivillig seksuel handling kan ikke betragtes som en "udefra kommende, pludselig indtrædende, voldelig eller unormal begivenhed eller faktor, som har skadet tjenestemanden fysisk eller psykisk". Ved problemstillingen om seksuel erhvervelse af et smittestof er det alene voldtægt, der indgår i denne kategori.

— Da [sagsøgeren] har haft andre seksualpartnere i den samme periode, er det ikke muligt, selv hvis der er blevet anvendt præservativ, at bekræfte, at sygdommen reelt (og alene) er en følge af den seksuelle kontakt med den inkulperede partner. En andet præservativ kan være gået i stykker (ubemærket eller ikke tilkendegivet af patienten) på et andet tidspunkt og have ført til påførelse af smitten.

For at forbinde påførelsen af smitten med den angivne hændelse, skulle man i timerne derefter have foretaget en undersøgelse til påvisning af HIV (som skulle have været negativ) og derefter med jævne mellemrum i mindst tre måneder kontrollere fremkomsten af seropositivitet. Det er denne fremgangsmåde, der finder anvendelse i tilfælde af hændelige stik med inficerede nåle. Da det ikke er muligt

med sikkerhed at fastslå årsagsforbindelsen mellem den angivne begivenhed og påførelsen af HIV-smitten, er det "a fortiori" ikke muligt at betragte denne begivenhed som en "ulykke".«

25 Sammenfattende finder udvalget følgende:

»Efter at have hørt sagsøgeren og gennemgået alle dokumenter i udvalgets besiddelse, herunder kopier af diverse lægerapporter og skrivelser til den behandlende læge, finder lægeudvalget med et flertal på to ud af tre medlemmer (prof. N. Clumeck og Dr. J. Dalem), at den sygdom, der skyldes HIV, som sagsøgeren lider af, ikke kan betragtes som en "ulykke". Det drejer sig om en begivenhed under privatlivet, der er indtrådt under frivilligt seksuelt samkvem mellem voksne på samme vis som de andre seksuelt overførbare sygdomme, som patienten tidligere har angivet.

Et medlem af udvalget (Dr. P. Joppart) finder, at en HIV-infektion svarer godt til definitionen af en ulykke og følger af en udefrakommende, pludselig indtrædende og unormal begivenhed, som skader sagsøgeren fysisk og psykisk.«

[...]

28 Ved skrivelse af 15. marts 1999 meddelte ansættelsesmyndigheden sagsøgeren sin afgørelse om at anse forslaget af 18. november 1996 for endeligt (herefter »den anfægtede afgørelse«). Lægeudvalgets konklusioner samt hele udvalgets rapport var bilagt denne skrivelse.

29 Den 10. juni 1998 indbragte sagsøgeren en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den anfægtede afgørelse. Den 15. juni 1996 indgav sagsøgerens advokater på dennes vegne en klage. Kommissionen betragtede klagen af 15. juni 1999 som et supplement til klagen af 10. juni 1999.

30 Et møde mellem de berørte tjenestegrene blev afholdt den 22. september 1999. Sagsøgeren fik ved afgørelse fremsendt den 7. januar 2000 ikke medhold i klagen.

Den appellerede dom

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. januar 2000 har N. anlagt sag ved Retten med påstand om bl.a., at den anfægtede afgørelse annulleres, at Kommissionen tilpligtes at godtgøre N. de lægeudgifter, som han har betalt som følge af den anfægtede afgørelse, og at Kommissionen tilpligtes at betale ham erstatning for den ikke økonomiske skade, han har lidt.

4 Retten har i præmis 36-70 i den appellerede dom ikke taget påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse til følge bl.a. af følgende grunde:

»36 Sagsøgeren har til støtte for sit sagsanlæg som eneste anbringende gjort en tilsidesættelse af ulykkesordningens artikel 2 gældende. Anbringendet indeholder tre led, for det første om en urigtig retsanvendelse med hensyn til den krævede årsagsforbindelse mellem den skadegørende begivenhed og den udefrakommende begivenhed, for det andet om en urigtig retsanvendelse med hensyn til fastlæggelsen af kriterierne for, hvornår der foreligger en ulykke, og for det tredje et åbenbart fejlskøn ved anvendelsen af

kriterierne for, hvornår der foreligger en ulykke. Parterne har ligeledes indgivet indlæg vedrørende fortolkningen af lægeudvalgets rapport.

[...]

Det eneste anbringende om en tilsidesættelse af ulykkesordningens artikel 2

45 Før de forskellige led af det anbringende, som sagsøgeren har gjort gældende, behandles, skal lægeudvalgets rapport fortolkes.

46 Sagsøgeren har i det væsentlige hævdet, at den ulykke, han har været ude for, består i, at et præservativ gik i stykker under et seksuelt forhold i februar 1995, hvilket førte til kontakt mellem sperm eller blod, der indeholdt HIV, og sagsøgerens organisme. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at lægeudvalget i sin rapport faktisk har fundet, at smitten af sagsøgeren er en følge af et brud på et præservativ, uanset om det skete i februar 1995 eller ej.

47 Det bemærkes, at lægeudvalget i sin rapport angiver følgende vedrørende omstændighederne ved smitten af sagsøgeren:

»[Sagsøgeren] henfører hændelsen med påførelsen af HIV-smitte til begyndelsen af 1995 (sandsynligvis februar), hvor et præservativ gik i stykker under et passivt samkvem med en tilfældig partner. Patienten

havde i samme periode aktivt, passivt eller oralt seksuelt samkvem med andre tilfældige partnere. Der blev ikke altid anvendt præservativ ved oralt samkvem.«

48 Disse oplysninger er fremskaffet af lægeudvalget under dets møde den 11. august 1998, hvorunder sagsøgeren er blevet hørt vedrørende de præcise omstændigheder ved smitten af denne. Retten finder i denne forbindelse, at der ikke er grundlag for at give sagsøgeren tilladelse til at fremføre bevis bl.a. ved vidneførsel for, at lægeudvalget efter hans afhøring og de forklaringer, han har givet vedrørende omstændighederne ved påførelsen af smitten, ikke har taget hensyn til den ufuldstændige karakter af hans ulykkesanmeldelse.

49 Lægeudvalgets rapport nævner ligeledes følgende:

»Med hensyn til frivillige seksuelle forhold mellem voksne, der udøver en adfærd med en kendt risiko for overførsel af HIV, er to medlemmer af udvalget af den opfattelse, at selv om påførelsen af HIV-smitten muligvis er sket i forbindelse med, at et præservativ er gået i stykker under det passive seksuelle samkvem i februar 1995, kan denne smitte på det lægelige plan ikke betragtes som en "ulykke" af følgende grunde:

[...]

— Da [sagsøgeren] har haft andre seksualpartnere i den samme periode, er det ikke muligt, selv hvis der blev anvendt præservativ, at bekræfte, at sygdommen reelt (og alene) er en følge af den seksuelle kontakt med

den inkulperede partner. En andet præservativ kan være gået i stykker (ubemærket eller ikke tilkendegivet af patienten) på et andet tidspunkt og have ført til påførelse af smitten.«

50 Det fremgår imidlertid af disse afsnit, at lægeudvalget i modsætning til det af sagsøgeren påståede ikke er af den opfattelse, at det alene er et brud på et præservativ, der kan være årsag til påførelse af smitten, men har nøjedes med at tage det under overvejelse som en af de mulige årsager.

51 Selv om lægeudvalget overvejer, at et andet brud kan have fundet sted under et andet seksuelt samkvem for at svare til sagsøgerens fremstilling af omstændighederne ved påførelsen af smitten, hvorefter det smittende brud på præservativet har fundet sted i februar 1995, er forholdet ikke desto mindre det, at de præcise omstændigheder ved påførelsen af smitten under seksuelt samkvem ifølge lægeudvalget og under hensyn til sagsøgerens seksuelle anamnese fortsat ikke kan fastlægges.

52 Da lægeudvalget således ikke har kunnet fastslå den ulykkesmæssige årsag til smitten af sagsøgeren, var Kommissionen berettiget til at lægge nævnte udvalgs juridiske vurdering, dvs. at »[d]a det ikke er muligt med sikkerhed at fastslå årsagsforbindelsen mellem den angivne begivenhed og påførelsen af HIV-smitten, er det "a fortiori" ikke muligt at betragte denne begivenhed som en "ulykke"«, til grund.

Første led af anbringendet om en urigtig retsanvendelse med hensyn til den krævede årsagsforbindelse

53 Sagsøgeren har gjort gældende, at da lægeudvalget fandt, at påførelsen af smitten var en følge af et brud på et præservativ, var det ikke

nødvendigt præcist at identificere det seksuelle samkvem, hvorunder bruddet var sket.

54 Det er imidlertid tidligere konstateret, at lægeudvalget ikke fandt, at smitten af sagsøgeren med HIV nødvendigvis var sket som følge af, at et præservativ gik i stykker.

55 Da den forudsætning, som sagsøgeren bygger sin påstand på, således er fejlagtig, er det første led af anbringendet irrelevant.

56 Første led af anbringendet må således forkastes.

Andet led af anbringendet om en urigtig retsanvendelse med hensyn til kriterierne for, hvornår der foreligger en ulykke

57 Sagsøgeren har gjort gældende, at begreberne påtaget risiko og uagtsomhed indeholdt i ulykkesordningens artikel 4 og 7 ikke har noget med definitionen af en ulykke i den nævnte ordnings artikel 2, stk. 1, at gøre, og at lægeudvalget derfor ikke burde anvende disse i nærværende sag.

58 Det bemærkes, at lægeudvalget i sin rapport ligeledes henviser til den omstændighed, at nærværende sag vedrører »frivillige seksuelle forhold mellem voksne, der udøver en adfærd med en kendt risiko for overførsel af HIV« og slår fast, at »en frivillig seksuel handling« ikke kan betragtes som en ulykke (jf. relevante uddrag i præmis 24 ovenfor).

59 Det er rigtigt, som sagsøgeren har anført, at begreberne accept af risiko og uagtsomhed ikke hører ind under definitionen af begrebet ulykke i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1. Begrebernes anvendelse i en konkret sag kan således ikke medføre, at en hændelse eller en udefrakommende begivenhed ikke anses for en ulykke, men kun, at en ulykke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i ordningen, udelukkes fra dækning i henhold til vedtægtens artikel 73.

60 Det bemærkes imidlertid, at da lægeudvalget har konstateret, at de præcise omstændigheder ved påførelsen af smitten ikke kan fastlægges, er det i mangel af en identificeret ulykke uden relevans at undersøge, hvorvidt der foreligger risikofyldt adfærd eller fortsæt fra sagsøgerens side. Sagsøgerens argument er således uden relevans.

61 Under alle omstændigheder udgør lægeudvalgets brug af udtrykkene »påtaget risiko« og »frivillig seksuel handling« generelle betragtninger, der kun har til formål at understrege den frivillige karakter af det seksuelle samkvem, som sagsøgeren har påberåbt sig.

62 Det følger således, at andet led af anbringendet ikke kan tages til følge.

Tredje led af anbringendet om et åbenbart fejlskøn med hensyn til kriterierne for, hvornår der foreligger en ulykke

63 Sagsøgeren har i sine processkrifter gjort gældende, at den omstændighed, at han var blevet smittet under et seksuelt forhold, hvorunder et præservativ gik i stykker, er en ulykke i den forstand, hvori udtrykket er

anvendt i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1. Under retsmødet har sagsøgeren imidlertid gjort gældende, at bruddet på præservativet ikke i sig selv kan udgøre en ulykke i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1's forstand. Det er bruddet på præservativet og påførelsen af smitten samlet set, der udgør ulykken.

64 Som anført ovenfor har lægeudvalget imidlertid konstateret, at det ikke er muligt at konkludere, at smitten af sagsøgeren nødvendigvis er sket ved et brud på et præservativ.

65 Det kan således ikke påstås, at et brud på et præservativ under et seksuelt forhold opfylder kriterierne i ordningens artikel 2, stk. 1, for, hvornår der foreligger en ulykke.«

5 Retten har ligeledes i præmis 71-80 i den appellerede dom afvist sagsøgerens erstatningskrav.

Appellen

6 N. har ved appellen, til støtte for hvilken han har anført fire anbringender, nedlagt påstand om, at Domstolen ophævede den appellerede dom, og at han gives medhold i de påstande, han har nedlagt i første instans.

7 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen, og at N. tilpligtes at betale appelsagens omkostninger.

8 Det bemærkes indledningsvis, at i henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen.

Det første anbringende

9 N. har med hensyn til dokumenterne i sagen med første led af det første anbringende gjort gældende, at den fortolkning af lægeudvalgets rapport, som Retten har anlagt i præmis 50-52 i den appellerede dom, er åbenbart behæftet med materielt ukorrekte konstateringer, der forvansker indholdet af rapporten. I modsætning til det af Retten udtalte, fremgår det af lægeudvalgets rapport, at dette har udelukket enhver anden årsag til smitten end et brud på et præservativ — enten det af N. erklærede eller det af lægeudvalget tænkte.

10 Det bemærkes i denne forbindelse, at Retten i præmis 45-52 i den appellerede dom har fortolket lægeudvalgets rapport med henblik på bl.a. at gennemgå appellantens påstand om, at lægeudvalget i sin rapport faktisk havde fundet, at smitten af appellanten var en følge af et brud på et præservativ, uanset om det skete i februar 1995 eller ej.

11 Det bemærkes dernæst, at Retten har fortolket denne rapport således, at

— lægeudvalget har nøjedes med at tage et brud på et præservativ under overvejelse som en af de mulige årsager til påførelsen af smitten, og at

— de præcise omstændigheder ved påførelsen af smitten under seksuelt samkvem ifølge lægeudvalget og under hensyn til sagsøgerens seksuelle anamnese fortsat ikke kan fastlægges.

12 Ved således at fortolke de relevante punkter i lægeudvalgets rapport citeret i præmis 47-49 i den appellerede dom kan Retten bestemt ikke beskyldes for at have forvansket rapportens indhold.

13 Heraf følger, at første led af det første anbringende åbenbart må forkastes.

14 N. har med andet led af det første anbringende gjort gældende, at lægeudvalget burde have stillet sig spørgsmålet om sammenligning af risiciene ved og sandsynligheden for smitte mellem oralt samkvem og samkvem med indtrængning i løbet af hvilket, der sker et brud på et præservativ. Lægeudvalgets rapport kan ikke siges at fastlægge en forståelig forbindelse mellem de lægelige konstateringer og konklusionerne, således som det kræves efter Domstolens praksis.

15 Det bemærkes i denne forbindelse, at dette anbringende, for så vidt som det kritiserer lægeudvalgets rapport, ikke har været rejst af appellanten i første instans og således er et anbringende, der er fremført for første gang under appellen.

16 Ifølge Domstolens faste praksis er artikel 113, stk. 2, og artikel 116, stk. 1, i Domstolens procesreglement imidlertid til hinder for, at nye anbringender, der ikke er indeholdt i søgsmålet, fremsættes i appelskriftet (jf. bl.a. dom af 21.6.2001, forenede sager C-280/99 P og C-282/99 P, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4717, præmis 67).

17 Det følger heraf, at andet led af det første anbringende må afvises.

Det andet anbringende

18 Appellanten har med det andet anbringende bestridt det retlige grundlag for Rettens fortolkning i præmis 57-62 i den appellerede dom af begrebet ulykke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1.

19 Ifølge appellanten følger det af disse præmisser, at hvis Retten, som den burde, havde konstateret, at den ulykke, der lå til grund for påførelsen af smitten, var identificeret i lægeudvalgets rapport, havde den nødvendigvis fundet, at den omstændighed, at appellanten frivilligt havde indledt et risikofyldt seksuelt samkvem, var en grund til at udelukke appellanten fra forsikringsdækningen. En sådan fortolkning kan imidlertid hverken baseres på ulykkesordningens artikel 4 eller på ordningens artikel 7, der begge fastsætter undtagelsestilfælde fra den dækning, der er fastsat i vedtægtens artikel 73.

20 Det bemærkes i denne forbindelse, at dette anbringende for det første forudsætter, at det første anbringende er taget til følge. Dette er imidlertid ikke tilfældet.

21 For det andet er dette anbringende baseret på en åbenbart fejlagtig læsning af den appellerede dom. Retten har nemlig i den appellerede doms præmis 59 tilsluttet sig appellantens analyse ved at konstatere, at begreberne accept af risiko og uagtsomhed ikke henhører under definitionen af begrebet ulykke i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1, og at begrebernes anvendelse i en konkret sag således ikke kan medføre, at en hændelse eller en udefrakommende begivenhed ikke anses for en ulykke, men kun, at en ulykke i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i ordningen, udelukkes fra dækning i henhold til vedtægtens artikel 73.

22 Retten har imidlertid under henvisning til, at lægeudvalget har konstateret, at de præcise omstændigheder ved påførelsen af smitten ikke kan fastlægges, med rette udtalt, at det var uden relevans at undersøge, hvorvidt der foreligger risikofyldt adfærd eller fortsæt fra sagsøgerens side. Retten har i modsætning til det af appellanten påståede heller ikke udtalt sig om spørgsmålet om, hvorvidt appellantens adfærd var en grund til at udelukke denne fra dækningen i artikel 73.

23 Det andet anbringende må følgelig forkastes som åbenbart ugrundet.

Det tredje anbringende

24 Appellanten har med sit tredje anbringende gjort gældende, at Retten burde have taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt et brud på et præservativ udgør en ulykke i henhold til ulykkesordningens artikel 2, stk. 1. Under henvisning til det første anbringende, ifølge hvilket Retten skulle have forvansket lægeudvalgets konklusioner, har appellanten hævdet, at det af Retten i præmis 64 og 65 i den appellerede dom udtalte, hvorefter det ikke kan påstås i det foreliggende tilfælde, at et brud på et præservativ under et seksuelt forhold opfylder kriterierne i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1, for, hvornår der foreligger en ulykke, er uden grundlag.

25 Det bemærkes i denne forbindelse blot, som det er konstateret i denne kendelses præmis 11 og 12, at Retten ikke har forvansket lægeudvalgets rapport, da den i præmis 51 i den appellerede dom fandt, at de præcise omstændigheder ved smitten af appellanten fortsat ikke kunne fastlægges.

26 Retten har således med rette fundet, at under disse omstændigheder var det ikke nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt et brud på et præservativ under et seksuelt forhold opfylder kriterierne i ulykkesordningens artikel 2, stk. 1.

27 Det tredje anbringende må følgelig forkastes som åbenbart ugrundet.

Det fjerde anbringende

28 Appellanten har med sit fjerde anbringende bebrejdet Retten dens afvisning af hans erstatningspåstand. Appellanten har gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens adfærd og de uregelmæssigheder, den er skyld i — alene for den forsinkelse, som den har forårsaget i forhold til sagens afslutning — har haft psykologiske og stressende skadevirkninger på appellanten, som overstiger dem, som sunde personer udsættes for under en almindelig personalesag.

29 Det bemærkes i denne forbindelse, at det følger af fast retspraksis, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. dom af 11.12.2001, sag C-301/00 P, Meyer mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

30 Da appellanten ikke har angivet den retlige fejl, som Retten skulle have begået ved ikke at have taget erstatningspåstanden til følge, har appellanten imidlertid ikke præcist angivet, hvilke elementer der anfægtes i den appellerede dom.

31 Det fjerde anbringende må herefter åbenbart afvises.

32 Det følger af det foregående, at appellen skal forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

33 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at N. tilpligtes at betale sagens omkostninger, og N. har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale omkostningerne i sagen for Domstolen.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

for ret:

1) **Appellen forkastes.**

2) **N. betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 30. april 2002.

R. Grass

Justitssekretær

F. Macken

Formand for Tredje Afdeling